

RUDYARD KIPLING

Djungelboken

RUDYARD KIPLING

Djungelboken

Rudyard Kipling

Djungelboken

Översatt av Walter Nyquist

SAGA Egmont

Djungelboken

Översatt av Walter Nyquist

Originaltitel: *The Jungle Book*

Originalspråk: engelska

Copyright © 1947, 2021 SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726198812

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

Titeln är en återutgivning av ett tidigare verk utgivet med dåtidens språkbruk.

www.sagaegmont.com

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Första Djungelboken

Mowglis historia

Mowglis bröder

Klockan var sju en mycket varm afton på Seeoneehöjderna, när vargfar vaknade från sin middagsvila, kliade sig, gäspade och sträckte ut tassarna, den ena efter den andra, för att få bort sömnen som ännu kröp i tårna. Vargmor låg med sin stora grå nos sänkt över sina fyra bråkiga och gnällande ungar, och månen lyste in genom öppningen till hålan, där de bodde.

— Å burr, nu är det tid att ge sig av och jaga igen, sade vargfar och skulle just skynda ut, då skuggan av ett litet djur med yvig svans syntes i ingången och en gnällig röst pep:

— God jakt och välgång, önskar jag dig vargahövding, och lycka och vassa, vita tänder önskar jag dina präktiga barn, som jag hoppas aldrig kommer att glömma den hungrige här i världen.

Det var schakalen Tabaqui — tallriksslickaren — som föraktas av alla Indiens vargar för att han springer omkring och ställer till ofog och för skvaller och äter trasor och läderbitar, som han nafsar åt sig på byns sophögar. Men de fruktar honom också, ty lättare än något annat djur i djungeln blir Tabaqui galen, och då glömmen han att själv vara rädd — han bara rusar åstad genom skogen och biter allt och alla som kommer i hans väg. Till och med tigern springer och gömmer sig, när lille Tabaqui blir galen, ty vansinne är det värsta av allt som ett vilt djur kan råka ut för. Vi kallar det vattuskräck, men djuren kallar det *dewanee* — vansinne — och flyr för det.

— Stig in, sade vargfar snävt, men nån mat har vi inte.

— Å, för en varg kanske inte, men för en fattig stackare som jag är ett avgnagt ben kalas. För oss Gidurlog — schakalfolket — lönar det sig inte vara kräsna. Så kilade han längst in i hålan, hittade ett bockben som det fanns litet kött på, och började genast knapra och gnaga.

När han var färdig slickade han sig om nosen och sade:

— Tusen tack för den goda maten! Å, så vackra dina präktiga barn är, och såna stora ögon de har för sin ålder! Jojo mensan, det är som man säger, att kungabarn är stora redan i vaggan.

Nu visste Tabaqui, han såväl som alla, att sämre kan man inte göra än att smickra barn så att de hör det, och han skrattade i mjugg när han såg vargfars och vargmors missbelåtna miner.

Bäst han satt och njöt av den förtret han ställt till sade han med illa dold skadeglädje:

— Shere Khan den väldige tänker byta jaktmarker. Från och med nästa månadsskifte kommer han att jaga bland bergen här. Det har han själv sagt mig.

Shere Khan var den stora tigern, som höll till vid Waingungafloden, fem mil därifrån.

— Det har han ingen rättighet till, fräste vargfar förargad. Enligt djungelns lag får han inte flytta utan laga uppsägning. Han skrämmer bort allt villebråd på flera mils omkrets och jag — jag måste jaga för två en tid framåt.

— Det var inte för ro skull som hans mor gav honom namnet Lungri (den halte), sade vargmor stillsamt. Han har varit halt på ena bakskanken ända sedan han föddes och kan därför bara döda boskap. Inget under att byamännen i Waingunga är ursinniga på honom! — och kommer han nu hit, så blir folket i den här byn lika förbittrade. De kommer att snoka igenom djungeln efter honom och tända på gräset så att vi och våra barn måste fly. Och den saken får vi tacka Shere Khan för!

— Skall jag framföra er tacksamhet till honom? frågade Tabaqui.

— Ut härifrån! röt vargfar. Ut med dig och jaga med din herre! Du har ställt till nog ledsamheter för i kväll.

— Gott. Jag går, svarade Tabaqui spydigt. Förresten kan ni redan höra Shere Khan nere i snåret — jag kunde sparat mig besväret att berätta nyheten.

Vargfar lyssnade, och nere i dalen som sluttade mot en stor bäck hörde han det hesa, ilskna, knarriga och släpande lätet av en tiger, som ingenting lyckats fånga, men föga frågar efter om hela djungeln får veta det.

— En sådan narr! Att börja nattens arbete med slikt oljud, sade vargfar.

— Hysch! Det är varken oxen eller bocken han jagar i kväll, sade vargfar. Han är på människojakt!

Rytandet hade övergått till ett surrande och spinnande ljud, som tycktes komma från alla väderstreck.

— Människor! sade vargfar och visade alla sina tänder. Tvi vale! Finns det inte skalbaggar nog och mängder av grodor i gölarna, utan att han skall äta människokött! Och det till och med på vår mark!

Djungelns lag, som aldrig stadgar något utan skäl, förbjuder djuren att äta människokött. Den verkliga orsaken till förbudet är, att om en människa dödats blir följden att vita män med skjutvapen kommer ridande på elefanter, följda av hundratals bruna män med skallror, raketer och facklor. Hela djungeln lider därav. Det skäl djuren sinsemellan förebär är att människoätare blir skabbiga och mister tänderna.

Det spinnande lätet blev starkare och slutade i ett rytande "a-rrh!" från en tiger som tar språng.

Och så hördes ett tjut — ett tjut, inte ett rytande — från Shere Khan.

— Han missade, sade vargfar. Vad står nu på?

Vargfar sprang fram några steg och hörde Shere Khan mumla och muttra vilt för sig själv medan han linkade omkring i snåret.

— Någon kommer uppför berget, sade vargmor och spetsade ena örat. Passa på!

Det prasslade till bland buskarna och vargfar kröp ihop, färdig att ta språng. Om ni varit där, hade ni fått se något av det mest besynnerliga här i världen — en varg som hejdade sig mitt i språnget. Han sköt rakt upp i luften men släppte så efter och damp ned på nästan samma fläck igen.

— En människa, fräste han. En människoalp! Titta bara!

Mitt framför honom stod en liten, brunfärgad gosse, som nätt och jämnt kunde gå. Pysen såg vargfar rakt i synen och skrattade.

— Är det en människoalp? frågade vargmor. En sådan har jag aldrig sett förr. Bär hit honom!

En varg som är van att bära sina egna ungar kan ta ett ägg i munnen utan att skalet knäcks, och fastän vargfar tog gossen mellan sina käkar fanns det inte en rispa på den lilles hud när han lade ner honom bland vargungarna. Pysen knuffade sig genast fram mellan ungarna för att komma åt vargmors varma päls.

— Jaså, det där är en liten människoalp, sade vargmor. Ser man på, han vill ta sig ett mål med de andra! Kan just undra om en varg någonsin förr haft en människoalp bland sina ungar?

— Nog har jag hört talas om något ditåt, men aldrig har det hänt i vår flock eller på min tid, svarade vargfar. Hm, han är alldeles utan hår, och jag skulle kunna döda honom med ett slag av tassen. Men se! Han tittar på mig, och är inte ett dugg rädd.

Med ens utestängdes månljuset från hålan av Shere Khans stora huvud, som trängde sig in genom öppningen och väste:

— En människounge har gått hit in. Hit med honom, det är mitt byte!

Shere Khan pressade ihop framtassarna och försökte tränga sig in, men att anfalla var för honom lika omöjligt som för en människa att slåss i en tunna. Vargfar svarade därför helt lugnt:

— Vargarna är ett fritt folk. De lyder flockens överhuvud men inte en randig boskapsslaktare. Människosonen tillhör oss — för att dödas om vi finner för gott.

— Ni! Hör man på! Vid den tjur jag dödat skall jag stå här och nosa i ert hundkyffe tills jag får min lagliga rätt, ty det är jag, Shere Khan, som talar!

Tigern röt som åskans dån men vargmor skakade av sig ungarna och sprang fram, och hennes ögon lyste i mörkret som två gröna månar.

— Och det är jag, Raksha (demonen), som svarar, sade hon. Människobarnet är mitt och ingen annans. Gå din väg, du djungelns halta odjur, du småbarnsjägare, ty den dagen kan komma, då han skall jaga dig! Gå!

Vargfar lyssnade häpen. Han hade så när glömt att vargmor inte bara av artighet kallades demonen. Nog kunde Shere Khan rätt sig med vargfär, men mot vargmor drog han det kortaste strået, ty hon visste att dra fördel av sin ställning i hålan, och den var vida bättre än tigerns. Shere Khan hasade sig därför rytande tillbaka ur ingången.

— Varje hund skäller på sin gård, men vi får väl höra vad flocken kommer att säga när den får veta att ni fostrar upp människoungar! galltjöt han och försvann.

Vargmor kastade sig flämtande ned bland ungarna och vargfär sade allvarligt:

— Det ligger en viss sanning i Shere Khans ord. Ungen måste visas för flocken. Tänker du verkligen behålla honom, mor?

— Om jag tänker? flämtade hon. Han kom naken hit, nattetid, ensam och hungrig, men han var inte rädd. Titta hit, han har redan knuffat undan en av mina småttingar. Om jag vill behålla honom? Visst vill jag det. Ligg stilla, lilla groda! O, du Mowgli — ty Mowgli grodan, skall du heta — den tid skall komma då du jagar Shere Khan i stället för han dig.

— Men vad skall flocken säga? invände vargfar.

Djungelns lag stadgar att en varg, när han gifter sig, får dra bort från flocken som han tillhör. Men så snart hans ungar är stora nog att stå på benen måste han föra dem till flockrådet, som sammanträder vid fullmåne. Sedan ungarna framvisats för rådsförsamlingen har de rätt att springa vart de behagar. Men om en fullvuxen varg dödar en unge innan denne dödat sin första råbock, så är detta ett brott och belagt med dödsstraff. Det behövs inte mycken eftertanke för att inse att det måste vara så.

Vargfar väntade tills hans ungar kunde springa litet, och sedan tog han dem en afton med sig till flockmötet på Rådsklippan — dem, Mowgli och vargmor. Akela, den stora grå ensamvargen, som med kraft och slughet styrde flocken, låg i hela sin längd utsträckt på sin klippa, och nedanför honom satt minst fyrtio vargar av alla storlekar. I sin ungdom hade Akela två gånger fallit i en varggrop, och den ena gången hade han blivit slagen och lämnad som död på platsen. Så nog kände han människornas seder och bruk.

Det talades inte mycket på Rådsklippan. Ungarna tumlade om med varandra, och då och då reste sig någon av de äldre vargarna och gick bort och beskådade dem. Ibland sköt en mor fram sin unge i månljuset så att han inte skulle bli förbisedd. Med jämna mellanrum ropade Akela från sin klippa:

— Ni känner lagen, ni känner lagen! Pröva noga, o vargar!

Och mödrarna, ängsliga för sina ungar, stämde in i maningen:

— Pröva — pröva noga, o vargar!

Slutligen — och då reste sig nackborsten på vargmor — knuffade vargfar fram Mowgli "grodan", till planens mitt. Och där satte sig Mowgli och började leka med några kiselstenar som glänste i månskenet.

Akela lyfte inte en enda gång sitt huvud från tassarna utan upprepade endast sitt entoniga rop: Pröva noga!

Med ens ljud ett dovt rytande bakom klipporna. Det var Shere Khan som skrek:

— Ungen är min! Hit med honom! Vad har det fria folket att skaffa med en människas unge?

Men Akela klippte inte ens med öronen. Allt vad han sade var:

— Pröva noga, o vargar! Vad har det fria folket att skaffa med befallningar från utomstående? Pröva noga!

Då hördes en kör av ett dovt morrande, och en ung varg som var på fjärde året slungade Shere Khans fråga tillbaka till Akela:

— Vad har det fria folket att skaffa med en människas unge?

Djungelns lag bjuder att om stridighet uppstår rörande någon unges rätt att upptagas i flocken, så måste åtminstone två medlemmar, som inte står i släktskap med den lille, tala till hans fördel.

— Vem för ungens talan? frågade Akela. Vem bland det fria folket talar till hans fördel?

Intet svar kom och vargmor beredde sig till en kamp, som hon förstod skulle bli hennes sista, om det ginge därhän.

Då reste sig den ende av annat släkte, som har talan i vargförsamlingen — Baloo, den tröga, bruna björnen, som undervisar vargungarna i djungelns lag. Gamle Baloo, som får komma och gå efter behag, ty han äter endast rötter, nötter och honung. Han reste sig nu på bakbenen och brummade:

— En människas unge? Den går jag i god för. Inte finns det något ont i en människas unge. Jag skall själv bli hans lärare.

— Baloo har talat, och han är vår ungdomslärare. Men ännu en behövs. Vem vill föra talan jämte Baloo?

En svart gestalt hoppade in på platsen. Det var Bagheera, den svarta pantern, kolsvart över hela kroppen, fastän panterfläckarna vid viss belysning visade sig likt vattringen på tjockt siden.

— O, Akela, och ni medlemmar av det fria folket, spanna han. Jag har ingen talan i er församling, men djungelns lag säger att om tvivel av ej övervägande betydelse uppstår rörande en unge, kan den ungens liv köpas till visst pris. Är det inte så?

— Jovisst, jovisst, inföll de unga vargarna som alltid är hungriga. Hör vad Bagheera säger!

— Att döda en naken unge är en skam. Dessutom lönar det sig bättre, när han blir vuxen. Baloo har talat för honom. Nu vill jag till Baloos ord lägga en oxe, väl gödd och nyss dödad inte långt härifrån, med villkor att ni upptar människungen i enlighet med lagen. Går ni in på det?

Nu uppstod ett sorl bland vargarna. "Vad ont kan väl en naken groda göra oss?" "Var finns oxen, Bagheera?" "Låt oss få honom!" Och mitt i sorlet hördes Akelas djupa basröst: "Pröva noga, o vargar, prova noga!"

Mowgli var alltjämt lika intresserad av att leka med kiselstenarna och brydde sig inte det minsta om att vargarna, den ene efter den andre, kom fram och

granskade honom. Slutligen gick de allesammans ned för berget till den döda oxen, och endast Akela, Bagheera, Baloo och Mowglis egna vargar stannade kvar. Shere Khans rytande hördes alltjämt i natten, ty han var mäkta vred över att inte Mowgli blivit utlämnad åt honom.

Så gick det till då Mowgli upptogs i Seeonees vargflock för priset av en ox och på Baloo's förord.

Nu hoppar vi över tio eller elva år och söker endast gissa oss till det underliga liv som Mowgli förde bland vargarna, ty måste det beskrivas skulle det fylla många långa böcker. Han växte upp tillsammans med vargungarna, fastän de naturligtvis blev vuxna innan han var så stor att han kunde reda sig på egen hand. Vargfar undervisade honom så gott han kunde, och Mowgli lärde sig förstå vad allt i djungeln betydde. Så småningom kunde han tyda varje prasslande i gräset, varje fläkt av den varma nattluften, varenda ton av ugglans läte och varje skrapning av läderlappens klor när han slog sig ned i ett träd, varje plaskande av minsta fisk som slog i dammen. När han inte hade läxor, satt han ute i solen och sov, åt och somnade igen. Kände han sig smutsig eller varm, så simmade han omkring i skogssjöarna, och ville han ha honung — Baloo hade sagt honom att honung och nötter var minst lika bra att äta som rått kött — så klättrade han upp och skaffade sig vad han behövde, och konsten att klättra hade Bagheera lärt honom. Bagheera brukade ligga utsträckt på en gren och ropa: "Kom hit, lille bror!" Till att börja med kröp Mowgli då ut till honom som ett trögdjur, men snart kunde han kasta sig från gren till gren nästan lika vigt som den grå apan. Han intog också sin plats på Rådsklippan när flocken höll möte, och där upptäckte han att om han stirrade skarpt på en varg, måste denne slå ned ögonen, och därför brukade han roa sig med att stirra på dem. Ibland drog han ut långa törntaggar ur

sina vänners tassor, ty vargar pinas förskräckligt av taggar och kardborrar som fastnar i pälsen. På nätterna gick han emellanåt nedför bergen till den odlade bygden och tittade nyfiket på människorna och deras kojor. Men han misstrodde människorna, ty Bagheera hade visat honom en fyrkantig låda med en falllucka, som var så listigt dold i snåret att han så när ramlat ned i den. Det var en fälla, hade Bagheera sagt. Så snart han blev tillräckligt gammal att begripa när man talade förstånd med honom, sade Bagheera åt honom att han aldrig skulle röra boskap, ty han hade blivit inlöst i flocken för priset av en oxes liv.

— Hela djungeln är din, och du får döda vadhelst du rår på, men som tack till oxen som köpte ditt liv skall du aldrig döda eller äta boskap. Det är djungelns lag.

Så hade Bagheera sagt. Och Mowgli lydde.

Vargmor hade någon gång sagt honom att Shere Khan inte var att lita på, och att Mowgli förr eller senare måste döda Shere Khan. En ung varg skulle säkert jämt och ständigt haft den uppmaningen i tankarna, men Mowgli glömde den, ty han var ju bara en pojke, fast han skulle ha sagt att han var en varg om han kunnat tala något mänskligt språk.

Shere Khan korsade ständigt hans väg i djungeln, ty när Akela med tiden blev äldre och svagare, blev den halte tigern särdeles god vän med de yngre vargarna i flocken. De följde honom för att få sig en eller annan munsbit, något som Akela aldrig skulle ha tillåtit i sin krafts dagar. Shere Khan brukade smickra dem och yttra sin förvåning över att så utmärkta unga jägare nöjde sig med att ledas av en åderförkalkad varggubbe och en poj kvalp.

— Det påstås att ni inte ens vågar möta hans blick vid rådsmötena, brukade Shere Khan säga. Och då morrade vargarna och reste borst.

Bagheera som hade ögon och öron överallt hade fått nys om saken och sade Mowgli rent ut att Shere Khan en vacker dag komme att döda honom. Men Mowgli bara skrattade och svarade:

— Jag har ju flocken och jag har dig, och fastän Baloo är lat skulle han nog slå ett slag för min skull, han också. Varför skulle jag vara rädd?

En dag, när det var mycket varmt, rann en ny tanke upp hos Bagheera, därför att han kom ihåg något som han hört. När han och Mowgli lagt sig att vila djupt inne i djungeln och gossen låg med sitt huvud mot panterns svarta päls, sade Bagheera:

— Hör nu på vad jag säger, lille bror! Shere Khan vågar inte döda dig i djungeln, men tänk på att Akela är gammal, och snart kommer den dag, när han inte längre orkar döda sin bock. Då upphör han att vara anförare. Många av de vargar som godkände dig när du första gången fördes inför rådet är gamla nu, och de unga tycker som Shere Khan lärt dem, att en människas unge inte är på sin plats i flocken. Snart nog är du en man.

— Och vad är en man eftersom han inte skulle följa sina bröder? sade Mowgli. Jag har vuxit upp i djungeln, jag har lytt djungelns lag, och det finns inte en varg bland de våra, ur vars tassar jag inte dragit ut törntaggar. Förvisso är de mina bröder.

Bagheera sträckte ut sig i sin fulla längd och slöt ögonen till hälften.

— Lille bror, sade han, känn efter under min käke.

Mowgli stack dit sin starka bruna hand och trevade under Bagheeras haka. Och just där de jättelika halsmusklerna doldes av det glänsande svarta håret fann han en liten bar fläck.

— Ingen i djungeln vet att jag, Bagheera har det här märket — märket efter halskedjan. Men ser du lille bror,

jag föddes bland människor, och bland människor dog min mor — i en av burarna vid konungens palats i Oodeypore. Det var därför jag betalade priset för dig på Rådsklippan när du var en liten naken unge. Ja, även jag är född bland människor. Jag hade aldrig sett djungeln. Jag fick min mat genom ett galler i en järnsål. Men en natt upptäckte jag att jag var Bagheera, pantern, och inte en leksak åt människorna, och då krossade jag det ömkliga låset med ett enda slag av min tass och gick min väg. Och därför att jag lärt mig människornas konster och knep blev jag ännu fruktansvärdare i djungeln än Shere Khan. Eller är jag inte det?

— Jo, sade Mowgli, hela djungeln är rädd för Bagheera, alla utom jag.

— Ack, du är en människas unge, sade den svarta pantern ömt. Och liksom jag återvände till djungeln, som jag tillhörde, så skall du till slut återvända till människorna — till människorna som är dina bröder — såvida du inte dödas vid rådsmötet.

— Men varför skulle någon vilja döda mig?

— Se på mig, sade Bagheera, och Mowgli såg honom stadigt i ögonen. Den stora pantern höll ut en halv minut, men så vände han bort huvudet.

— Där har du skälet, sade han och flyttade oroligt tassarna bland löven. Inte ens jag kan se dig i ögonen, och likväl är jag född bland människor, och jag älskar dig, lille bror. De andra hatar dig för att deras ögon inte kan möta dina, för att du är klok och för att du kan dra ut törntaggar ur deras fötter — för att du är en människa.

— Det där har jag inte reda på, sade Mowgli misslynt och rynkade pannan under sina tjocka, svarta ögonbryn.

— Hur lyder djungelns lag? Slå först och tjut sedan. På din sorglöshet känner man igen människan. Men var nu förståndig! Någonting säger mig att när Akela nästa gång

förfelar sitt byte — och för varje jakt blir det honom allt svårare att reda sig med bocken — så reser sig flocken mot honom och mot dig. Då blir det rådsmöte på klippan, och då... då...! — Bagheera avbröt sig men så sprang han plötsligt upp och utropade: Nu fick jag en idé! Skynda dig ned till människoboningarna i dalen och hämta litet av den röda blomman som de odlar därnere. När det gäller har du en starkare vän i den än i mig eller i Baloo eller i dem av flocken som älskar dig. Gå och hämta den röda blomman!

Med den röda blomman menade Bagheera elden, men ingen i djungeln kallar elden vid dess rätta namn. Varje vilt djur lever i dödlig fruktan för elden och hittar på hundra sätt att omskriva ordet.

— Den röda blomman? upprepade Mowgli. Den som växer utanför deras hyddor i skymningen. Den skall jag skaffa mig!

— Så talar en människas unge, sade Bagheera stolt. Kom ihåg att den odlas i små grytor. Skaffa dig en sådan och göm den tills nöden kräver.

— Gott, jag går, sade Mowgli. Men är du riktigt säker på att det är Shere Khan som står bakom alltsammans.

— Vid det krossade lås som skänkte mig friheten, jag är säker på det, lille bror!

— Vid den oxe som köpte mig fri svär jag att Shere Khan skall få betalt för det här och litet till! sade Mowgli. Och därmed satte han i väg.

Genom buskar och snår bar det av, ned till bäcken i dalens djup. Där hejdade han sig, ty han hörde ljudet från den jagande vargflocken och skriet från bocken, då han vänder sig om till självförsvar. Så hördes det försmädliga, elaka gläfsset från de unga vargarna:

— Heja, Akela! Heja, Akela! — Låt ensamvargen visa sin styrka! Plats för flockens hövding! — Tag språng, Akela!

I detsamma måste Akela ha gjort sitt språng men missat ty Mowgli hörde tänderna som slog ihop och tjutet när hjorten slog honom med sin framfot.

Mowgli väntade inte längre utan rusade vidare. Gläfsset och skränet avtog i styrka bakom honom, allteftersom han närmade sig åkerfälten, där människorna bodde.

— Bagheera hade rätt, flämtade han då han kröp ned och gömde sig bland några halmkärvar utanför fönstret vid en hydda. I morgon randas en avgörande dag både för Akela och mig.

Sedan reste han sig och tryckte ansiktet tätt intill rutan och betraktade elden på härden. Han såg bondhustrun stiga upp under natten och underhålla elden med svarta klumpar, och när morgonen grydde med vit och kall dimma, såg han bondens pojke ta en med vide kringflätad kruka och fylla den med rödglödande kol. Och så gick han ut för att sköta om korna i ladugården, medan han höll krukan under filten som han hade på sig.

— Var det inte värre än så? tänkte Mowgli. Om en unge kan hantera den, är den inte farlig.

Och så steg han fram bakom knuten och mötte pojken, ryckte krukan ur hans hand och försvann i dimman, medan pojken galltjöt av skräck.

Hunnen halvvägs uppför berget mötte han Bagheera med morgondaggen glittrande som diamanter i sin päls.

— Akela har missat sitt byte, sade pantern. De hade dödat honom i natt om de inte velat ha dig också. De sökte dig på berget.

— Jag var nere bland de plöjda fälten. Nu är jag rustad. Titta här! sade Mowgli och höll upp eldkrukan.

— Utmärkt. Hör på, jag har sett människorna sticka en torr gren ner i det där otyget, och genast har den röda blomman slagit ut i ändan av grenen. Är du inte rädd?

— Nej, varför skulle jag vara rädd? Nu minns jag som i en dröm, att innan jag blev varg, låg jag bredvid den röda blomman, och det var varmt och ljuvligt.

Hela dagen satt Mowgli inne i hålan och höll elden vid liv och doppade torra grenar i sin gryta för att se hur de brann. På kvällen kom Tabaqui till hålan och sade honom i rätt oförskämd ton att han skulle ge sig i väg till Rådsklippan. Men Mowgli bara skrattade ända tills Tabaqui sprang sin väg igen. Då tog Mowgli sin kruka och gick till rådet alltjämt skrattande.

Akela, ensamvargen, låg vid sidan av sin klippa till tecken på att platsen som ledare för flocken var ledig, och Shere Khan med sitt följe av snyltande vargar promenerade högmodigt fram och tillbaka, precis som om han tillhört flocken. Bagheera hade lagt sig tätt intill Mowgli, som satt med eldkrukan mellan sina knän. När alla samlats tog Shere Khan till orda, något som han aldrig skulle vågat om Akela varit i sin fulla kraft.

— Han har ingen rättighet att föra ordet, viskade Bagheera. Säg ifrån, du! Han blir rädd om du säger ifrån. Mowgli sprang upp.

— Fria folk! ropade han. Är det Shere Khan, som är flockens ledare? Vad har väl en tiger att säga oss?

— Eftersom ledare ännu inte blivit vald, har man anmodat mig att tala... började Shere Khan.

— Vem har gjort det? frågade Mowgli. Är vi alla schakaler och ömkliga smickrare inför denne boskapsslaktare? Ledare kan endast väljas inom flocken.

Nu hördes blandade tjut: "Håll mun, du människounge!" "Låt honom tala, han har hållit vår lag!" Slutligen röt de äldsta i flocken:

— Må den döda vargen tala!

När ledaren för en flock förfelat sitt rov kallas han "den döde vargen" så länge han lever, vilket vanligen inte blir så

länge.

Akela lyfte trött upp sitt gamla huvud.

— Fria folk! sade han. Och även ni, Shere Khans schakaler! I tolv år har jag anført er i striderna, och under hela denna tid har ingen blivit fångad eller stympad. Nu har jag missat mitt byte. Men ni vet vilka ränker som smidits. Ni vet att man drev en ung stark bock emot mig för att uppenbara min svaghet. Det var listigt gjort. Ni har nu rätt att döda mig här på Rådsklippan. Därför frågar jag: Vem träder fram för att göra slut på ensamvargen? Ty enligt djungelns lag är det min rättighet att bara en i sänder angriper mig.

— Bah! Vad bekymrar oss en tandlös narr? Han är redan dömd att dö. Men här finns en annan som har levat alltför länge — människoungen! Fria folk, han var mitt byte från första stund, ge honom åt mig! I tio år har han varit djungeln till besvär. Ge hit människoungen!

Mer än halva flocken instämde:

— En människa, en människa! Vad har en människa att skaffa hos oss? Låt honom gå till de sina.

— Och hetsa allt byfolket på oss! väste Shere Khan. Nej, ge honom åt mig! Han är en människa, och ingen av oss kan se honom i ögonen.

Akela lyfte åter upp huvudet och sade:

— Han har ätit vår mat, och han har sovit bland oss. Han har drivit villebråd åt oss, och han har aldrig brutit mot lagen.

— Ingen människas unge kan följa djungelns lag, tjöt Shere Khan. Ge hit honom!

— Han är människa, människa, människa, väsnades flocken, och flertalet av vargarna samlades kring Shere Khan som hotfullt svängde med svansen.

— Nu ligger saken i dina egna händer, sade Bagheera till Mowgli. För oss återstår ingenting vidare än att slåss.

Mowgli steg upp — eldkrukan hade han framför sig. Så sträckte han ut armarna och gäspade mitt i synen på det höga rådet. Inom sig var han ursinnig av raseri och sorg, ty som vargar hade för sed, hade de aldrig förr låtit honom märka att de hatade honom.

— Hör hit, ropade han. Allt detta hundgläfs är obehövt. Vad ni skall göra eller inte göra tillkommer inte er själva att bestämma. Den saken avgör jag. Och för att ni skall inse detta klart och tydligt har jag tagit med mig litet av den röda blomman som ni hundar fruktar!

Han kastade eldkrukan på marken och några röda kol rullade ut och tände eld på litet torr mossa i en bergsskrev, och med ens flammade lågorna upp, så att rådsförsamlingen vek tillbaka i skräck för de hoppande lågorna.

Mowgli stack en avbruten gren i elden och kvistarna började brinna och spraka. Så svängde han grenen kring sitt huvud bland de förskräckta vargarna. Slutligen gick han fram till Shere Khan som satt och blinkade mot elden, och grep honom i skäggtofsen under hakan. Bagheera följde med för att vara till hands om det skulle behövas.

— Stig upp när en människa talar till dig, annars sätter jag pälsen din i lågor, röt Mowgli.

Shere Khans öron låg flatstrukna bakåt huvudet, och han slöt sina ögon, ty den brinnande grenen kom honom allt för nära. Så vände Mowgli sig till flocken.

— Den här boskapsslaktaren skröt med att han skulle döda mig på Rådsklippan i dag, eftersom han inte fick döda mig när jag var liten. Men så här tuktar vi människor hundar! Rör inte ett morrhår, Lungri, för då sticker jag den röda blomman i strupen på dig. — Så slog han Shere Khan över skallen med grenen, och tigern gnällde och tjöt av ångest!

— Haha, du svedda djungelkatt — nu kan du gå! Men kom ihåg, att nästa gång jag kommer till Rådsklippan som en människa anstår, så bär jag Shere Khans hud på mitt huvud! För övrigt står det Akela fritt att leva som han behagar. Ni dödar honom inte, därför att jag inte vill det. Och ligg nu inte här längre och häng ut tungorna, som om ni vore något annat än hundar som jag föser bort! Marsch i väg!

Elden brann vilt i grenen. Mowgli slog till höger och vänster i kretsen, och vargarna sprang tjutande undan för gnistorna som föll i deras pälsar. Slutligen fanns inga kvar mer än Akela, Bagheera och ett tiotal vargar, som tagit parti för Mowgli. Men då kände Mowgli plötsligt ett styng i bröstet, något som gjorde så ont att han aldrig förr känt något dylikt. Han drog efter andan, snyftade, och tårar strömmade utför hans kinder. Mowgli grät, som om hjärtat ville brista. Han hade aldrig gråtit förut.

— Nåväl, jag skall gå till människorna, sade han. Men först vill jag ta avsked av min mor. Och så gick han till hålan, där hon bodde med vargfar. Och han grät med kinden mot hennes päls medan alla fyra vargungarna tjöt av sorg.

— Glöm mig aldrig! sade Mowgli.

— Aldrig så länge vi kan vädra upp ett spår, svarade ungarna. Kom bara till foten av berget, så vi får tala med dig ibland., Vi skall smyga oss ned till sädesfälten och leka med dig på nätterna.

— Kom snart igen, du min lille nakne son, sade vargfar. Kom snart igen, ty vi är gamla, din mor och jag.

— Kom snart igen, du min lille nakne son, sade vargmor. Och det säger jag dig, du människounge, att jag har älskat dig högre än mina egna ungar.

— Jag skall säkert komma, sade Mowgli, och när jag kommer skall jag breda ut Shere Khans päls på

Rådsklippan. Glöm mig inte! Säg åt dem alla i djungeln att inte glömma mig.

Dagen grydde när Mowgli ensam gick ned för bergssluttningen för att söka upp dessa besynnerliga varelser som kallas människor.

Kaas jakt

Det som här kommer att berättas hände före den tid Mowgli uteslöts ur Seeonees vargflock och innan han hämnades på Shere Khan, tigern. Det var i de dagar då han av Baloo undervisades i djungelns lag. Den gamla allvarliga, väldiga bruna björnen var högst belåten över att ha en så snabbtänkt och duktig lärjunge, ty de unga vargarna ville inte lära mer av djungellagen än vad som kunde tillämpas på deras egen flock och stam.

Ibland hände det att Bagheera, den svarta pantern, kom vandrande genom djungeln för att höra hur det gick för hans gunstling. Han brukade då spinnande luta huvudet mot ett träd och lyssna, medan Mowgli läste upp dagens läxa för Baloo. Baloo undervisade honom i skogens och vattnets lag, i att skilja en murken gren från en frisk, att hövligt tilltala de vilda bina om han stötte på en svärm, och mycket annat. Mowgli fick även lära sig hur han skulle varsko vattenormarna, innan han tog sig ett bad i skogstjärnarna. Djungelns innevånare tycker inte om att bli störda och är mycket snabba till angrepp mot en inkräktare.

Av allt detta förstår man hur mycket Mowgli måste lära. Men, som Baloo sade till Bagheera en dag, när Mowgli fått ett par örffilar och förargad sprungit sin väg:

— En människas unge är en människas unge, och han måste lära sig hela djungelns lag, hela lagen. Därför dänger jag till honom, helt lätt förstås, om han inte kommer ihåg vad han lärt.

— Helt lätt! Du begriper dig på vad som är lätt, du gamla järnlabb? brummade Bagheera. Pojken är i dag alldeles svullen i ansiktet, tack vare din — lätta labb!

— Bättre för honom att bli mörbultad av mig, som håller av honom, än att råka i olycka genom okunnighet, svarade Baloo allvarsamt. Just nu håller jag på att lära honom djungelns mästarord, som skall tjäna honom till skydd bland fåglarna och ormsläktet och alla fyrfotadjur, som jagar på marken utom hans egen vargflock. Är inte det värt litet prygel?

— Nåja, men vad är det för mästarord du talar om?

— Jag skall ropa på Mowgli så kan han läsa upp dem. Kom, lille bror! Läs nu upp för Bagheera de jagande folkens mästarord. Som jag lärt dig i dag!

Mowgli halade sig ned för stammen av det träd där han suttit uppkrupen och kom fram till dem.

— Ni är av samma blod, ni och jag, sade han och gav åt orden den björnaccent, som var gängse bland alla jaktfolk.

— Rätt! Nå, fåglarnas?

Mowgli upprepade lösenordet och avslutade det med gladans vissling.

— Och ormfolkets? sade Bagheera.

Svaret var en väsning som inte kan beskrivas, och förtjust över att ha lyckats så bra hoppade Mowgli jämfota, klappade i händerna och hoppade till sist upp på Bagheeras, rygg.

— Se så där ja! Nå, var det inte värt lite sveda i skinnet? sade den bruna björnen ömt. Det kommer nog en dag då du tackar mig för det.

Därpå vände sig Baloo till Bagheera och berättade att han utbett sig mästarorden av Hathi, den vilda elefanten, som vet allting om dessa saker, och att Hathi tagit Mowgli med sig ned till en skogstjärn och där lärt honom ormordet, vilket Baloo inte kunde uttala.